

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Sžik/1/2016
Identifikačné číslo spisu: 4013200368
Dátum vydania rozhodnutia: 28.03.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Milan Morava
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:4013200368.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Moravu a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Petry Príbelskej, PhD., v právnej veci žalobcu: Mgr. K. D., bytom C., proti žalovanému: Sociálna poisťovňa - ústredie, so sídlom Ul. 29. augusta 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 10. apríla 2013, č. 25937-1/2013-BA, v konaní o kasačnej sťažnosti sťažovateľa (žalobcu) proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č.k. 11S/41/2013-106 zo dňa 20. apríla 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č.k. 11S/41/2013-106 zo dňa 20. apríla 2016 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č.k. 11S/41/2013-106 zo dňa 20. apríla 2016 podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 10. apríla 2013 č. 25937-1/2013-BA. O trovách konania rozhodol s poukazom na § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal.

2. Rozhodnutím zo dňa 10. apríla 2013, č. 25937-1/2013-BA, žalovaný podľa § 59 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“) zamietol odvolania žalobcu proti rozhodnutiu Sociálnej poisťovne - pobočka Komárno č. 19993-10-2013-KN zo dňa 15. marca 2013, o čiastočnom odmietnutí sprístupnenia informácií a proti rozhodnutiu Sociálnej poisťovne - pobočka Komárno č. 19993-14/2013-KN zo dňa 18. marca 2013 o čiastočnom odmietnutí sprístupnenia informácií a obidve rozhodnutia Sociálnej poisťovne - pobočka Komárno č. 19993-10-2013-KN zo dňa 15. marca 2013 a č. 19993-14/2013-KN zo dňa 18. marca 2013, ako vecne správne potvrdil z dôvodu, že sa nestotožnil s prezentovaným názorom žiadateľa o poskytnutie informácie v zmysle zákona č. 211/2000 Z.z., pokiaľ ide o definíciu orgánu verejnej moci a k zverejneniu informácii o vedúcich zamestnancoch.

3. Žalobca vo svojej žalobe nezákonnosť rozhodnutí žalovaného, ako i prvostupňového správneho orgánu odôvodnil ukrátením na svojom základnom ústavnom práve na informácie. Rozhodnutím

pobočky žalovaného v Komárne č. 19993-10/2013-KN zo dňa 15.03.2013 správny orgán odmietol sprístupnenie osobných údajov vedúcich zamestnancov Sociálnej poisťovne s miestom výkonu práce v pobočke v rozsahu uvedenom v § 9 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov z toho dôvodu, že pracovný poriadok Sociálnej poisťovne neurčuje obsadzovanie pracovných miest vedúcich zamestnancov na základe výberového konania; rovnako zamietol sprístupnenie zápisníc z porád riaditeľky pobočky od 1. septembra 2012 do 23. februára 2013, vrátane všetkých príloh. Žalobca ďalej namietal, že druhým rozhodnutím pobočky č. 19993-14/2013-KN zo dňa 18.03.2013 správny orgán odmietol sprístupniť všetky písomnosti súvisiace s poverením JUDr. A. X. výkonom funkcie vedúcej kancelárie riaditeľa pobočky z toho dôvodu, že pracovný poriadok Sociálnej poisťovne neurčuje obsadenie pracovných miest vedúcich zamestnancov na základe výberového konania. Žalobca poukázal na ustanovenie § 9 ods. 3 zákona o slobode informácií s odôvodnením, že žalovaný ako verejnoprávna inštitúcia je povinnou osobou v zmysle tohto ustanovenia a je aj orgánom verejnej moci. S odôvodnením žalobou napadnutého rozhodnutia nesúhlasil, pokiaľ žalovaný tvrdí, že zápisnice z porád riaditeľky pobočky obsahujú informácie, ktoré sa dotýkajú osobnosti a súkromia fyzickej osoby a osobných údajov, ktoré podliehajú obmedzeniu prístupu k informáciám, pretože zákon o slobode informácií takýto dôvod na obmedzenie prístupu k informáciám neustanovuje a s touto námietkou sa žalovaný nijak nevyrovnal, a preto podľa žalobcu porušil Správny poriadok.

4. Krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že zákon o slobodnom prístupe k informáciám v žiadnom prípade neukladá povinnej osobe povinnosť vytvárať na základe žiadosti oprávnenej osoby informácie, ktoré v momente podania žiadosti neexistujú. Povinná osoba v zmysle tohto zákona nie je povinná, ani oprávnená vykonávať s informáciami, ktoré má k dispozícii také operácie, ktoré by viedli k vzniku nových informácií, ktoré sú požadované oprávnenu osobou, ale v momente podania jej žiadosti neexistujú, čo znamená, že nemôže spracúvať už existujúce informácie takým spôsobom, že sa z nich po spracovaní stanú nové informácie. Ide najmä o prípad poskytnutia údaje alebo prehľadu, ktorý povinná osoba nemá vytvorený a sprístupnenie informácie by si vyžiadalo jeho vytvorenie, a teda vytvorenie novej informácie. Podľa názoru krajského súdu o takýto prípad v danej veci ide v súvislosti so žiadosťami žalobcu, adresovanými pobočke žalovaného so sídlom v Komárne dňa 24.02.2013 a dňa 18.03.2013.

5. K ďalším žalobným námietkam krajský súd dôvodil, že žalovaný a jeho pobočka sú inštitúcie, ktoré vykonávajú svoju činnosť vo verejnom záujme na úseku sociálneho poistenia. Podľa názoru krajského súdu, nejde o orgán verejnej moci, ako to tvrdí žalobca. Vo veci hodnotenia a priznania odmien zamestnancom tejto pobočky a všetkých mzdových nárokov, vrátane osobného ohodnotenia JUDr. A. X. a ďalších vedúcich zamestnancov, vrátane údajov o výberovom konaní na funkciu štatutárneho orgánu u zamestnávateľa uvedeného v § 1 ods. 2, a miesto ďalšieho vedúceho zamestnanca (ak to neurčoval platný pracovný poriadok žalovaného v podaní žiadosti), podľa názoru súdu, podľa § 9 ods. 1, 3 zákona o slobodnom prístupe k informáciám požadovanú informáciu bolo možné poskytnúť iba v rozsahu tohto ustanovenia, teda iba v rozsahu údajov, ktoré sú spracúvané v informačnom systéme. Z tohto ustanovenia podľa krajského súdu jednoznačne vyplýva, že informáciu povinná osoba je povinná poskytnúť iba v rozsahu uvedenia titulu, mena, priezviska, funkcie, deň ustanovenia alebo vymenovania do funkcie, pracovné zaradenie a deň začiatku výkonu pracovnej činnosti, miesto výkonu funkcie alebo pracovnej činnosti a orgán, v ktorom túto funkciu alebo činnosť vykonáva, mzda, plat alebo platové pomery a ďalšie finančné náležitosti priznané za výkon funkcie alebo za výkon pracovnej činnosti, a to za podmienky, že sú uhrádzané zo štátneho rozpočtu alebo z iného verejného rozpočtu.

6. Z administratívneho spisu žalovaného mal krajský súd preukázané, že žalobca v čase mailového podania žiadosti niekoľkokrát v priebehu dňa požadoval detailné informácie na zamestnancov pobočky o ich činnosti, zaradení a mzdových nárokoch, vrátane seba, keďže nie je sporné, že u tejto pobočky žalobca pracoval a žiadal informácie i na svoju osobu, ktoré obsahovo možno zaradiť do výmeny názorov medzi ním a riaditeľkou pobočky, so zistením, prečo bol ukončený jeho pracovný pomer, aké dôvody k tomu viedli zamestnávateľa a kto zaujme jeho miesto, resp. prečo vybraná osoba zaujme jeho miesto, resp. prečo iná osoba bola obsadená, resp. menovaná do konkrétneho miesta na tejto pobočke.

Pokiaľ ide o sprístupnenie zápisníc z porád riaditeľky pobočky žalovaného od 01.09.2012 do 23.02.2013, vrátane všetkých príloh, podľa krajského súdu by išlo o informáciu, ktorá nesúvisí s činnosťou Sociálnej poisťovne podľa článku 26 ods. 5 Ústavy SR, čl. 17 ods. 1, 5 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza listina základných práv a slobôd, ako i zákon č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, ale išlo by o informáciu, ktorá sa týka osobných údajov zamestnancov tejto inštitúcie oprávnenej rozhodovať o právach a právom chránených záujmoch fyzických a právnických osôb. Krajský súd sa stotožnil s vyjadrením žalovaného, že v záznamoch z požadovaných porád sa môžu nachádzať i informácie, ktoré sa týkajú tretích osôb, ktorých integrita je chránená práve zákonom č. 428/2002 Z.z.

7. Vzhľadom na obsah a rozsah požadovanej informácie žalobcom krajský súd dospel k záveru, že žalobcom uplatnené právo na informácie je obmedzené zákonom o slobodnom prístupe k informáciám podľa § 9 citovaného zákona, v nadväznosti na § 3 zákona č. 428/2002 Z.z. o ochrane osobných údajov, ktorý nedovoľuje žalovanému správnomu orgánu, ktorý je viazaný článkom 2 ods. 2 Ústavy SR zverejniť iné informácie, týkajúce sa zamestnancov vo verejnej správe, než tie, ktoré ustanovuje zákon.

6. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ v zákonom stanovenej lehote kasačnú sťažnosť, ktorou sa domáhal, aby kasačný súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. V dôvodoch kasačnej sťažnosti namietal predovšetkým nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, čím malo dôjsť k zásahu do jeho práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky. Krajský súd tak nerešpektovaním ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. svoje rozhodnutie zaťažil vadou nepreskúmateľnosti. Mal za to, že krajský súd sa dôsledne neriadil uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 5Sž/2/2014, ktorým odvolací súd zrušil predchádzajúci rozsudok krajského súdu č.k. 11S/41/2013-71 z 24. septembra 2013 a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie, s tým, aby si zaoberal všetkými žalobnými námietkami žalobcu.

7. V kasačnej sťažnosti sťažovateľ ďalej namietal, že nesúhlasí s argumentáciou krajského súdu ohľadom toho, že žalovaný nie je povinný vytvárať nové informácie, nakoľko podľa jeho názoru, žiadal sprístupniť informácie, ktoré v čase jeho žiadosti existovali, s čím sa krajský súd v rozsudku nevysporiadal.

8. Výtýkal krajskému súdu, že opätovne neuviedol, prečo u žalovaného nejde o orgán verejnej moci, keď podľa názoru sťažovateľa vzhľadom na to, že žalovaný vydáva individuálne správne akty, ktorými aplikuje zákon, ktorý vymedzuje legálne medze základného práva občanov v zmysle čl. 39 Ústavy Slovenskej republiky, musí ísť o orgán verejnej moci. Dodal, že kritériom pre určenie, či určitý subjekt v konkrétnej situácii koná ako orgán verejnej moci, je skutočnosť, či tento rozhoduje o právach a povinnostiach iných osôb a tieto rozhodnutia sú štátnou mocou vynutiteľné, či môže štát do týchto práv a povinností zasahovať.

9. Nesúhlasil s argumentáciou krajského súdu, že sociálne poisťovne môžu poskytovať informácie len o svojej činnosti, uvedeným by podľa názoru sťažovateľa bolo popreté ustanovenie § 3 ods. 1 zákona o slobodnom prístupe k informáciám, podľa ktorého každý má právo na prístup k informáciám, ktoré majú povinné osoby k dispozícii. Zúženie povinnosti sprístupňovania informácií v ustanovení § 3 ods. 2 zákona sa vzťahuje výlučne na povinné osoby podľa § 2 ods. 3 zákon o slobodnom prístupe k informáciám, kým žalovaný je povinnou osobou podľa § 2 ods. 1 zákona, preto podľa sťažovateľa žalovaný na svojom webovom sídle zverejňuje informácie povinne zverejňované údaje podľa § 5 ods. 1 zákona.

10. Sťažovateľ podotkol, že nesprístupnenie zápisníc z porád riaditeľky pobočky vrátane príloh z dôvodu zabezpečenia ochrany aktív patriacich do pôsobnosti riadenia systému ochrany informačnej bezpečnosti nie je zaradený medzi zákonné dôvody odmietnutia sprístupnenia informácie, nejde teda o legálne obmedzenie základného ústavného práva vyhľadávať a šíriť informácie.

11. Nepovažoval za presvedčivú argumentáciu krajského súdu ohľadom nesprístupnenia zápisníc z porád riaditeľky pobočky z dôvodu, že by boli informáciou, ktorá nesúvisí s činnosťou Sociálnej

poisťovne, pričom sa domnieval, že s inou činnosťou ako činnosťou tohto subjektu súvisieť nemôžu. Fakt, že zápisnice obsahujú osobné údaje tretích osôb podľa sťažovateľa nemôže byť dôvodom nesprístupnenia, nakoľko na takýto prípad slúži pravidlo selekcie v zmysle ustanovenia § 12 zákona o slobodnom prístupe k informáciám, podľa ktorého všetky obmedzenia práva na informácie vykonáva povinná osoba tak, že sprístupní požadované informácie vrátane sprievodných informácií po vylúčení tých informácií, pri ktorých to ustanoví zákon.

12. Žalovaný sa vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti stotožnil s právnymi závermi krajského súdu a preto žiadal, aby kasačný súd sťažnosť ako nedôvodnú zamietol. Podľa žalovaného krajský súd dostatočne ozrejmil, prečo považuje informácie, o ktoré sťažovateľ žiadal za informácie, ktoré nepodliehajú informačnej povinnosti žalovaného. Nesúhlasil s námietkou žalobcu, že žalovaný je orgánom verejnej moci, keď krajský súd nijako nezdôvodnil, prečo sa nestotožňuje s názorom žalobcu, k čomu žalovaný uviedol, že zastáva výklad prvostupňového súdu, ktorý dostatočne vysvetlil, prečo nepovažuje žalovaného za orgán verejnej moci na účely zákona o slobodnom prístupe k informáciám. V tejto súvislosti dodal, že v preskúvanom prípade je irelevantná otázka, či je žalovaný orgánom verejnej moci, nakoľko požadované informácie o vedúcich zamestnancovi žalovaného, ktorí vykonávajú práce vo verejnom záujme, či už ako zamestnanci zamestnávateľa, ktorý je orgánom verejnej moci, alebo len ako zamestnanci, ktorí vykonávajú práce vo verejnom záujme, nie je možné sprístupniť s poukazom na ust. § 5 ods. 1 zákona o výkone práce vo verejnom záujme, podľa ktorého je možné sprístupniť len požadované informácie o vedúcich zamestnancoch, ktorých pracovné miesta sa obsadzujú na základe výsledkov výberového konania, v prípade ak to určí pracovný poriadok. Žalovaný zastával názor, že keďže v danom prípade pracovný poriadok neurčuje obsadzovanie pracovných miest vedúcich zamestnancov na základe výsledkov výberového konania, požadované informácie o vedúcich zamestnancov pobočky v požadovanom rozsahu, správny orgán nebol oprávnený sprístupniť. Ohľadne nesprístupnenia zápisníc z porad riaditeľky pobočky vrátane ich príloh sa žalovaný stotožňuje so závermi krajského súdu, že predmetné informácie nemožno sprístupniť z dôvodu, že by išlo o informáciu, ktorá nesúvisí s činnosťou žalovaného, pričom pod činnosťou žalovaného treba chápať výstupy žalovaného navonok, teda činnosť mu vyplývajúca zo zákona o sociálnom poistení.

13. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 S.s.p.) postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti (§ 443 ods. 2 písm. a/ S.s.p.) a s prihliadnutím na formálnu viazanosť posudzovania kasačnej sťažnosti (§ 453 ods. 2 časť vety prvej pred bodkočiarkou v spojení s § 439 ods. 3 písm. a/ S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyseľne (§ 464 v spojení s § 139 ods. 4 S.s.p.) si osvojil záver, že kasačná sťažnosť je v zmysle § 462 ods. 1 S.s.p. dôvodná, a preto v súlade s kasačnou právomocou mu zverenou zákonodarcom rozhodol o zrušení napadnutého rozsudku a o vrátení veci krajskému súdu na ďalšie konanie.

14. Takto kasačný súd rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 28. apríla 2018 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

15. V predmetnej veci bol pôvodný rozsudok krajského súdu č.k. 11S/41/2013-71 z 24. septembra 2013 uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5SŽi/2/2014 z 28. januára 2016, zrušený a vec bola vrátená krajskému súdu na ďalšie konanie, s tým, aby si zaoberal všetkými žalobnými námietkami sťažovateľa. Najvyšší súd v zrušujúcom uznesení okrem vytknutia nesprávnej právnej analýzy a aj nesprávnej aplikácie ustanovení iného zákona (§ 1 a 2 zákona č. 581/2004 Z.z. <. o zdravotných poisťovniach, dohľade nad zdravotnou starostlivosťou a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov) uložil zároveň krajskému súdu zaoberať sa všetkými žalobnými námietkami žalobcu a rozhodnúť v súlade s právnym názorom najvyššieho súdu ohľadom aplikácie zákona č. 461/2003 <. Z.z.

16. Povinnosť súdu riadne odôvodniť svoje rozhodnutie znamená právo účastníka na dostatočné a

presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia a jeho porušením sa účastníkovi odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu, voči ktorému chce využiť možnosť opravného prostriedku. Nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je preto porušením práva na spravodlivé súdne konanie. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie (obsiahnutého v základnom práve na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (takýto záver vyplýva aj z konštantnej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, napr. III. ÚS 909/04 <., III. ÚS 95/06 <., III. ÚS 260/06 <.).

17. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Kurti v. Turecko - rozsudok z 29. septembra 2005 č. 2507/02, Múčková v. Slovensko - rozsudok z 13. júna 2006 č. 21302/02), je jedným z princípov predstavujúcich neopomenuteľnú súčasť práva na spravodlivý proces aj povinnosť súdu riadne odôvodniť svoje rozhodnutie, pričom sa musí vysporiadať s námietkami uplatnenými účastníkmi konania, a to spôsobom zodpovedajúcim ich závažnosti. Pokiaľ súd v tejto zákonnej povinnosti neobstojí, a to jednak tým, že sa zistenými skutočnosťami alebo tvrdenými námietkami nezaobrá vôbec, alebo sa s nimi vysporiada nedostatočným spôsobom, založí tým nepreskúmateľnosť svojho rozhodnutia. Takýto postup nemožno akceptovať, nakoľko by znamenal otvorenie cesty k ľubovôli v súdnom rozhodovaní a znamenal by porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Procesným právom účastníka konania odzrkadľujúcim aj jeho právo na spravodlivý súdny proces je právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, čo je priamo vyjadrené v povinnosti súdu odôvodniť rozsudok spôsobom upraveným v ustanovení § 157 ods. 2 O.s.p. (v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.).

18. Kasačný súd porovnaním odôvodnenia napadnutého rozsudku s vyššie uvedenými kritériami na jeho zrozumiteľnosť a presvedčivosť dospel k záveru, že krajský súd sa týmito požiadavkami dostatočne nestotožnil. Kasačný súd prisvedčil námietkam sťažovateľa v kasačnej sťažnosti, že krajský súd sa dôsledne právnym názorom odvolacieho súdu neriadil, nevysporiadal sa so všetkými relevantnými námietkami sťažovateľa a odôvodnenie prvostupňového rozhodnutia nespĺňa uvádzané požiadavky.

19. V odôvodnení rozsudku krajský súd opakovane iba zrekapituloval priebeh konania pred správnymi orgánmi, no k zásadným otázkam týkajúcim sa merita veci zaujal len stručné závery, pričom z odôvodnenia rozsudku nevyplývajú relevantné úvahy súdu, na základe ktorých by bolo možné vyvodiť záver o nedôvodnosti žaloby. Krajský súd sa s jednotlivými námietkami žalobcu vysporiadal len tak, že argumenty žalovaného prevzal do odôvodnenia rozsudku a po právnej stránke ich zdôvodnil odkazom na príslušné ustanovenia právnych predpisov.

20. Zmätočnou je aj argumentácia krajského súdu, keď jednou vetou nepodložiť uvedené právnym rámcom konštatuje, že žalovaný nie je orgánom verejnej moci. Na základe uvedeného sa následne nevysporiadal s aplikáciou ustanovenia § 9 ods. 3 zákona o slobodnom prístupe k informáciám v časti ustanovenia, ktorým sa ukladá povinnej osobe sprístupniť na účely informovania verejnosti osobné údaje fyzickej osoby, ktoré sú spracúvané v informačnom systéme za podmienok ustanovených osobitným zákonom⁹⁾ o fyzickej osobe, ktorá je vedúcim zamestnancom zamestnávateľa, ktorým je orgán verejnej moci.

21. Kasačný súd nepopiera, že zo zákona o slobodnom prístupe k informáciám nevyplýva povinnosť, ktorá by povinnému subjektu ukladala povinnosť získať, vyžadovať, zhromažďovať, vyhodnocovať, vyhľadávať alebo dokonca spracovávať materiály, požadované žiadateľom o informáciu, ak sa v ich originálnej podobe v jeho dokumentácii nenachádzajú. Rovnako zo zákona o informáciách nevyplýva, že by povinné osoby museli vykonávať na žiadosť oprávnených osôb také úkony, ktoré nesmerujú k výkonu ich právomoci, alebo realizovať šetrenia, či kontrolnú alebo vyhodnocovaciu činnosť na požiadanie oprávnených osôb. Oprávnené osoby môžu požadovať len informácie o takých im neznámych skutočnostiach, ktoré má povinná osoba k dispozícii, a ktoré je povinná na žiadosť poskytnúť. Rozširujúci výklad, podľa ktorého by povinná osoba musela spracovávať údaje do inej

formy, ako je tá, v ktorej sa nachádzajú, alebo poskytovať oprávnenej osobe kompletne podklady, ktoré má k dispozícii, by žiadosť o poskytnutie informácie v skutočnosti zmenil na pokyn nadriadeného, čo nebolo a nie je účelom zákona o informáciách. Žiadosť o poskytnutie informácie má za cieľ sprístupniť verejnosti jej neznáme údaje vo veciach verejných bez toho, aby sa žiadosť stala pokynom na výkon určitých činností alebo postupu povinnej osoby. Marila by sa tým výkonná aj riadiaca funkcia nadriadených, kontrolných alebo dozor vykonávajúcich orgánov a do výkonu verejnej správy by zasahovali subjekty, ktoré za jej činnosť nezodpovedajú a ani ju nevykonávajú. Za nezrozumiteľnú a nepresvedčivú však považoval kasačný súd argumentáciu krajského súdu, ktorý vyhodnotil zákonnosť nesprístupnenia sťažovateľom požadovaných informácií aj z dôvodu, že podľa jeho názoru by išlo o vytváranie informácií, na základe žiadosti oprávnenej osoby, ktoré v momente podania žiadosti neexistujú. Krajský súd mal za to, že o takýto prípad ide v súvislosti so žiadosťami žalobcu, adresovanými pobočke žalovaného so sídlom v Komárne dňa 24.02.2013 a dňa 18.03.2013. Krajský súd však vyššie uvedený ustálený právny názor súdov nepodporil argumentáciou, prečo považoval sťažovateľom požadované informácie za neexistujúce v čase správneho konania, nakoľko neuviedol, na základe čoho sa nazdáva, že sa v ich originálnej podobe v jeho dokumentácii nenachádzajú. Uvedená úvaha zakladajúca dôvod nesprístupnenia požadovaných informácií nevyplýva z administratívneho spisu, ani rozhodnutí správneho orgánu a jeho vyjadrení v konaní.

22. Krajský súd sa rovnako nevysporiadal s dôvodom nesprístupnenia zápisníc z porád riaditeľky pobočky od 01.09.2012 do 23.02.2013, ktoré podľa žalovaného nebolo možné sprístupniť takúto informáciu z dôvodu zabezpečenia aktív patriacich do pôsobnosti systému riadenia informačnej bezpečnosti, aby sa zabránilo narušeniu dôvernosti, dostupnosti a integrity vlastných aktív Sociálnej poisťovne, ako aj zverených aktív tretích strán - právnických osôb a fyzických osôb, pričom krajský súd neuviedol, pod aký dôvod výluky z práva na sprístupnenie informácií uvedenú argumentáciu žalovaného subsumuje, keďže tento dôvod zákon o slobodnom prístupe k informáciám exaktne neustanovuje a námietkou sťažovateľa sa vôbec nezaoberal.

23. Kasačný súd musel prisvedčiť námietke sťažovateľa, že krajský súd sa právne relevantným spôsobom nevysporiadal s viacerými námietkami sťažovateľa, ktorými namietal nezákonnosť napadnutého rozhodnutia. V nadväznosti na to preto nie je zrejmé, na základe akých úvah dospel krajský súd k záveru o zákonnosti postupu žalovaného a jeho pobočky pri rozhodnutí o čiastočnom nesprístupnení informácií v zmysle žiadosti sťažovateľa.

24. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu (rozhodnutie ústavného súdu sp.zn. I. ÚS 26/94 <.). K odňatiu práva na súdnu ochranu v zmysle článku 46 ods. 1 ústavy preto dochádza aj vtedy, ak sa niekto (každý) domáha svojho práva na súde, ale súdna ochrana tomuto právu nie je priznaná, alebo nemôže byť priznaná v dôsledku konania súdu, ktoré je v rozpore so zákonom (rozhodnutie ústavného súdu sp.zn. III. ÚS 7/08 <.).

25. Podľa § 462 ods. 1 S.s.p., <ak kasačný súd po preskúmaní zistí dôvodnosť kasačnej sťažnosti, rozhodne o zrušení napadnutého rozhodnutia a podľa povahy vráti vec krajskému súdu na ďalšie konanie alebo konanie zastaví, prípadne vec postúpi orgánu, do ktorého pôsobnosti patrí.

26. Vzhľadom na vyššie uvedené závery sa kasačný súd sa stotožnil s argumentáciou sťažovateľa, že krajský súd nerešpektoval záväzný právny názor najvyššieho súdu v zrušujúcom rozhodnutí a nepreskúmal komplexne námietky sťažovateľa a nevysporiadal sa s nimi v odôvodnení svojho rozsudku, postupoval nedôsledne, kasačný súd preto postupom podľa § 462 ods. 1 S.s.p. napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, v ktorom krajský súd po náležitom vysporiadaní sa s námietkami účastníkov vo veci rozhodne a svoje rozhodnutie dostatočne podrobne a konkrétne odôvodní tak, aby bolo v súlade s ústavným právom na spravodlivé súdne konanie.

27. Podľa § 467 ods. 3 S.s.p., ak kasačný súd zruší rozhodnutie krajského súdu a vec mu vráti na ďalšie konanie, krajský súd rozhodne aj o nároku na náhradu trov kasačného konania.

28. Podľa § 469 S.s.p., ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia a k vráteniu veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, krajský súd aj orgán verejnej správy sú viazaní právnym názorom kasačného súdu.

29. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok (§ 438 v spojení s § 439 S.s.p.).